

Brot úr Dagbók

Um at skriva fyri olmussu. Um depressiónir og manio. Um gjøgnum arbeiði við sær sjálvum, at finna fram til ein máta, at liva uppá, eksistera. Um bókaútgávu. Um arbeiðsgongdina í eini bók. Hvussu ein bókaútgáva verður skipað og útbýgd. Um lán- og studningsmøguleikar. Um Rithøvundafelag Føroya

Onkur spurdi um eg kundi liva av at skriva. Eg svaraði: »Nei! men tað at skriva heldur meg á livi«. Eg kundi lagt afturat, at eg átti at kunna liva av at skriva. Men, tað krevur arbeiði. Langrøktur og hart arbeiði. Ein leggur eina ætlan. Brúkar strategí og taktik. Tí, fyri at liva av at skriva, nyttar ikki bara at skriva. Nei, tú skalt eisini duga at skriva. Tað vil aftur siga, at tú mást finna ein stíl og ein form, ið kann seljast, verður keyptur. Kanst tú ikki tað, so kanst tú ikki liva av at skriva. Hetta er einki annað enn livsins lóg. Kemur tú á marknaðin við einari vánaligari vøru, fert tú á heysin beinanvegin. Men, gert tú royndir, arbeiðir við vøruni, og emballaguni, so kemur tú til úrslit. Men, tað gongur altíð ein tíð, longri ella styttri, helst longri, áðrenn tú veist um vøran kann bera seg. Og ber hon seg, verður hon keypt og seld, so kanst tú eisini liva av henni, um tú annars hevur nóg mikið av tilfari. Hetta er grundarlagið undir øllum kappingarformum, tað verði, seg. Aðlabogasilum ella skrivaðum tilfari.

Vit kunnu taka eina bók, sum í GRØNLANDI VIÐ KONGSHAVN. Hendan bókin fylti, tá eg reinskrivaði hana, á sumri 1972, einogtjúgu maskinskrivadar síður. Hetta varð tað eg skrivaði á Grønlandstúrinum 1965. Einogtjúgu elendigar síður. So vánaligar, sentimentalar og óbúgvnar, at ein má undrast á, hvat síðan hendi. Tað, sum hendi, var, at eg gjørdist sjúk. Undir arbeiðnum við mær sjálvum, tað eg kalli Ego-terapi, fyri at koma uppundan aftur, burtur úr tí djúpa tunglyndinum, og óttanum, eg var sokkin í, skrivaði eg, villur og desperatur, dagbók. Tá eg kom til lötuna, har eg, eftir einum mánaða á afturlatnari deild á Sankt Hans, flýggjaði og var á veg heim til Føroyar umborð á einum coast-ara, kom eg fram á, hvussu eg hevði livað fyrr í tíðini. Og her kom eg fram á dagbókina. Tá eg kom til Føroyar og sá, at hugsan mín um at gerast friskur við at venda aftur til kend stød og fólk, tá eg sá, at hendan mín hugsan var skeiv, fór eg undir, uttan so mikið, sum at ivast, eg gjørdi tað bara, drekkja meg ihel. Eg varð innlagdur. Flýggjaði. Innlagdur. Flýggjaði. Gjordi so av ikki at flýggja. Tók bardagan upp. Eftir knappan mánaða á afturlatnari deild fekk eg fyrsta herindið av manio (ovfarkæti). Leyp sum ein springari upp úr vatninum. Royndi, uttan at vita av tí, at skræða meg leysan av eyðmýkingum, forfjóningum, av øllum bondum og høftum. Tað er ein av orsökunum til, at eg havi springaran, sum merki. Tá eg hevði liggið ein mánaða á afturlatnari deild, fór eg undir at

arbeiða, og varð samstundis fluttur á opnu deildina. Eg hevði tað gott, óv gott, sum læknarnir kalla tað. Fyribrigdið eg her kom, at uppliva, verður av fakkfólki nevnt manio-depressión, men kundi líka so gott itíð depressión-manio. Vit hava øll lagt til merkis, hvussu gott vit fáa tað, tá vit hava havt tað ringt. Ja, verri ein hevur verið fyri, betur fær ein tað. Soleiðis gekk tað eisini við mær. Eg hevði bara havt tað so ringt, at eg fekk tað óv gott. Gjerdist manio. Og við tí sinnalagi eg havi, var hetta ikki við mýkingum. Og, lat meg vera erligan.

Hetta varð tað besta, ið kundi henda mær. Tí, í hesu støðu var eg upprunaligur og feskur. Alt, sum annars hevði liggið niðurbundið, tað fyrsta innani mær, tíðnaði, og tað við brestin. Var fullkomiliga ótamdur. Urkraft. Og einki ánaði eg um, hvat fyrigeck. Eg skrivaði mitt fyrsta BROT ÚR DAGBÓK um Pumparnar í Havnini, sum eg havi fyrstakunnleika um. Onkur kundi seg raktan beinanvegin. »Gloymdi«, at eisini hevði nevnt meg sjálvan. Taki údrátt úr brotinum: »Hvar var tað vit plagdu, at siga«. Hetta lærði meg at halda gák um, hvørjir

Chevetturin stóð seg væl

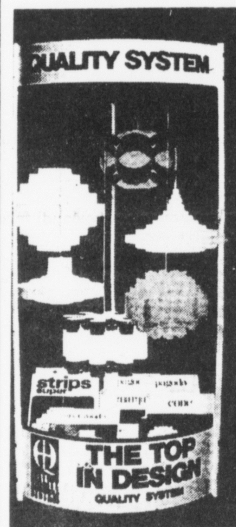
Í Gjenge Rally stóð Chevetturin seg ógvuliga væl. Hann gjørdist nr. 1 og var 4 1/2 minutt frammanfyri nr. 2

persónarnir vóru. Og lærði meg, at skuldi eg skriva, soleiðis, sum eg mátti, so mátti eg læra at verja meg. Ikki við penninum. Nei, hann trenaði sjálvur, var eg sjálvur. Eg mátti læra kampsteknik. At verja meg kroppsliga. Hetta var líka so neyðugt, sum at læra abc. Tað er nú einaferð ein royndur sannleiki, at smá fólk, ið einki sjálvi for-máa sær, hóast tey kanska havi evnini, men ikki viljan og handikraftina, hava tað best, tá ein liggur í rennuni. Hetta fær tey, at kenna tey stórrí. Við uppgongdini kemur øvundsjúk-

an og tey fara at tala um, at »uppføra seg«, um »etikettu«, um at tey við meg »siga sína erligu meining«, sjálvandi ikki alment ella í brøvum, men »mann til manne« og gjøgnum telefonina. Ikki eiti á, sum fólk eru farin at siga mær »sannleikar« um meg sjálvan. Koma við ávaringum og ráðum. Og alt hetta er sjálvandi í »næstkærleikans« navni. Men, hetta má ein duga at taka. Og tá eg veit tað, ger øvundsjúkan ongan mun. Ein tykist bara synd í teimum.

Framhald

HYGG HER
NÝGGJHEIT

Í hesum døgum hava vit fingið ein hóp av nýggjum lampum, tað sokallaða QUALITY-SYSTEM.

Hesar lampur, ið vit hava fingið, eru lampur, ið ein kann samla. Soleiðis kunnu tygum fáa eina bíliga lampu.

Í hesi seríu er hugsað bæði um børnini og tey vaksnu.

Vakrar lampur til barnakamari, spísi-, og dagligstovu.

Vitjið inn í fakmansforrætningina, har tygum trygt kunnu keypa lampuna.

Omanfyri vista stativ fæst til útstilling til forrætningarnar.

Smá- og heilsøla
Einaumboð
LAMPUBUÐIN
R. C. Effersøesgøta
3800 Tórshavn

Við automatiskum undirspæli.
Ljóðar professionelt frá fyrstu løtu.

Kostar við loki og bonki bert **Kr. 9.570,—**
Kontant **Kr. 8.985,—**

simme musikkhús
TELF. 12625 — 11687